

Més sobre la concurrència a una acció

A l Diccionari Fabra, entre els exemples que il·lustren les definicions del mot *aliança*, trobem els dos següents: *L'aliança dels republicans i els socialistes* i *L'aliança de la força amb la prudència*, el primer resultat amb la conjunció *i* i el segon amb la preposició *amb*. No sembla que res s'oposi a la inversió d'aquestes dues solucions, amb què obtindriem *L'aliança dels republicans amb els socialistes* i *L'aliança de la força i la prudència*. Però creiem que hi ha una raó concreta que fa preferir la conjunció en el primer cas i la preposició en el segon. En el primer cas, *l'aliança* representa l'acció d'un verb pronominal, del qual el grup *els republicans i els socialistes* constitueixen el subjecte complex; en el segon, en canvi, el mateix substantiu *aliança* representa l'acció d'un verb transitiu, del qual *la força* representa el complement directe i *la prudència* un complement circumstancial. Com dèiem ahir, són anàlisis diferents que justifiquen aquestes dues construccions amb el mateix valor: *La confluència de la Noguera i el Segre*, *Acoblar el mascle i la femella* (coordinació de dos termes que tenen la mateixa funció) i *La confluència de la Noguera amb el Segre*, *Acoblar el mascle amb la femella* (enllaç d'un terme de la frase amb un complement circumstancial).

Una circumstància pot obligar, en tots aquests casos, a recórrer a la preposició *amb*,

amb exclusió de la conjunció *i*: que els termes de la frase entre els quals hem d'indicar una aliança, unió, barreja, coincidència, etc., siguin termes complexos, ja coordinats per mitjà de la conjunció *i*. Representen el primer dels nostres exemples; en el qual hem indicat que semblava més escaient la conjunció, si es tracta d'indicar l'aliança entre dos blocs, formats prèviament i constituïts l'un per republicans i liberals i l'altre per socialistes i comunistes, necessàriament hem de dir: *L'aliança dels republicans i els liberals amb els socialistes i els comunistes*.

Introduint els complements d'aquests verbs que indiquen unió, barreja, concurrència, etc., la preposició *amb* alterna també amb la preposició *a*. Observem-ho en aquests dos exemples del mot *ajuntar* del Diccionari Fabra: *Em vaig ajuntar amb ell* i *Em vaig ajuntar a la colla*. Cal adonar-se, però, de la diferència de sentit que explica aquest canvi de preposició. En el primer cas hi ha, realment, una concurrència a una acció, que acompleixen tant la persona designada pel subjecte com la designada pel complement introduït per la preposició. En el segon cas, en canvi, aquesta concurrència no existeix, ja que l'acció és realitzada únicament per la persona designada pel subjecte.